

Boletí informatiu de la Campanya contra les tortures i maltractaments a la presó.



“Si torturar es infligir a una persona, amb qualsevol utensili o mètode, un greu dolor físic o psicològic, amb la intenció de castigar-la o obtenir alguna cosa d'ella (informació, una confessió, obediència, submissió...), llavors, la presó i el sistema penal al servei del qual està evidentment l'acció punitiva de l'Estat, es poden definir com a màquines de tortura.”

Nº 3

Lleida, 9 de març de 2012

Grupo de Suport a Presxs en Lluita de Ponent.



A les teves mans tens el tercer número del butlletí informatiu de la campanya Presó=Tortura, desde les terres de Ponent. Heus aquí una petita mostra, testimonis directes i reals que desenmascaren la realitat de les presons “democràtiques” de tot l'estat, mostrant fins a quin punt, en aquests centres d'extermini, tan democràticament acceptats per la societat, s'hi produeixen vexacions, maltractaments i tortures físiques o psíquiques de manera quotidiana i sistemàtica.

Les persones preses en Lluita del CP Ponent, juntament amb mes de 60 persones en tot l'estat, estan portant a terme coordinadament una lluita (mitjançant dejunis, “chapeos”, denúncies, escrits...) amb la finalitat de denunciar i acabar amb aquestes pràctiques d'una vegada per totes.

Cada dia 1 ens trobaràs a la Plaça Paeria, denunciant la realitat existent a les presons.

Contingut del butlletí:

- Article Carlos Molina Hernandez (Assassinat al C.P Ponent el 2006).
- Article La tortura carcelaria como política de Estado.
- Actualitat dels companys en lluita de Ponent.
- Manifest Per una lluita contra les tortures i els maltractaments a les presons de l'estat espanyol.
- Carta d'Oscar Fernández Navarro.
- Extracte de denúncies de Juan Ruiz Lopez.
- Poesies de Juan Ruiz Lopez.

Per a contactar amb nosaltres:
Grup de Suport a Presxs en Lluita de Ponent

Email: suportpresxs@yahoo.es
Correu: Apartat de correus 765, Lleida

Per a més informació:

www.ponentsuportpresxs.tk

Pàgina Web Campanya:

www.carceligualtortura.com/

Per descarregar el periòdic estatal de la campanya:

<http://suportpresxsenlluitaponent.files.wordpress.com/2012/02/diari-presotortura.pdf>



Convocatòria d'enviament massiu de faxos en solidaritat amb la campanya

Cada primer de mes i des de qualsevol punt de l'Estat:
SGIP (Secretaría General de Instituciones Penitenciarias) 913354052
Congreso Diputados: 91 429 87 07
Defensor Pueblo 91 308 11 58
Juzgado Central De vigilancia Penitenciaria: 913352797

Cada primer de mes des de Catalunya:
Sindic de Greuges 933 013 187
Direcció General de Serveis Penitenciaris 93 214 01 79
Jutjat de Vigilancia nº 1 de Barcelona 93 554 87 38

Brians 1: 93 771 36 61
Brians 2: 93 693 50 13
Wad-Ras 93 225 08 91
Quatre Camins 93 842 25 26
Lledoners 93 693 07 33
Ponent 973 24 96 63

Per a l'enviament de faxos de forma gratuïta:
<http://www.myfax.com/free/sendfax.aspx>
Proposta model de fax:
<http://barcelona.indymedia.org/newswire/display/437241/index.php>

Volem justícia per al Carlos

Carlos Molina Hernández va entrar pres a la presó de Ponent per un petit robatori. La condemna va ser de 2 anys i mig. El dia 29 de Juliol del 2006 (faltant-li 2 mesos per sortir en llibertat) Josefa, la seva mare, el va anar a veure com feia cada setmana. No li van deixar. Ella, estranyada, va tornar l'endemà. Aquest dia els van permetre veure's, però solament els van deixar 10 minuts, quan l'habitual és mitja hora. Durant aquests minuts, Josefa va veure a Carlos molt malament i va observar unes marques a les seves munyeques. El seu fill li va dir que no podia dir res. Uns dies després, el 2 d'Agost, després de que la Josefa insistís en voler saber el que li passava al seu fill, després d'insistir a l'assistenta social que l'anés a veure, Josefa va anar a la presó. Allí la van fer esperar una bona estona, i després li van comunicar que el seu fill havia mort. La van haver d'atendre a urgències.

Des d'aquest dia, la Josefa ha estat batallant als jutjats demanant una cosa que sembla no li volen donar; la veritat. Primer van dir que havia estat un atac d'asfíxia, després havia relliscat a la dutxa, i finalment que s'havia colpejat la front contra un radiador. Les versions es contradiuen. Juntament amb el Carlos van trobar una carta on ell nombrava a diversos carcellers que l'estaven assetjant. Des dels jutjats li van donar una còpia a Josefa, però en aquesta la part dels noms està censurada. Abans d'un judici, el director es va atrevir a dir-li a la Josefa: "Cuidadín con lo que dices".

Sabem que estaven assetjant al Carlos, sabem que estava en una cel·la d'aïllament quan va morir. Hi ha un judici pendent que es farà en poc temps, i la seva mare Josefa i el Grup de Suport a Presxs en Lluita de Ponent exigim que es faci una investigació seriosa sobre els fets i que es digui la veritat alta i clara. Carlos va ser assassinat. Demanem justícia per al Carlos. Exigim que això no passi més, que acabi ja la màfia carcerària. Prou impunitat per als carcellers. No més morts a la presó.

La tortura carcelaria como política de Estado

Los malos tratos y las torturas se siguen aplicando a los mismos sujetos sociales y, además, se han extendido, al igual que la penalización, a otros nuevos

La actual legitimidad y práctica sistemática de la tortura y de la forma degradante de aplicar la privación de libertad por parte de los estados, instancias supraestatales y grupos de poder vinculados a ellos, es uno de los exponentes del fracaso de la modernidad. Su ideario fundacional se sustentaba en la máxima de construir un orden social que garantizase derechos básicos como la vida, la intimidad o la integridad física de todas las personas. Hoy vemos cómo jamás se superaron las penas corporales y ejemplarizantes del Antiguo Régimen. Muy al contrario, se han incrementado e intensificado en crueldad y sofisticación técnica hasta límites inimaginables.

La modernidad no humanizó la penas ni prescindió de la tortura, de igual modo que no civilizó la barbarie policial y política. Lo que hizo fue construir un discurso destinado a encubrirlas. Las deslegalizó formal y meta-judicialmente, pero no las deslegitimó ni política, ni socialmente. Fabricó, desde el lenguaje ilustrado, dispositivos para invisibilizarlas y adscribir las geopolíticamente a los lugares propios de los estados emergentes. La situó de un modo central, aunque no exclusivo, en los «espacios oscuros del poder», en las instituciones de reclusión, custodia y detención (comisarías, cárceles, centros de internamiento de extranjeros y menores, etcétera).

La prueba más evidente de que la modernidad no contribuyó en modo alguno a erradicarla, sino a su institucionalización, es cómo ha vuelto a convertirse en un espectáculo emitido por las televisiones al gran público, con mensajes e imágenes que nada tienen que envidiar a los que se presenciaban en plazas donde se degollaba, descuartizaba, mutilaba y decapitaba el cuerpo de los torturados ante los ojos de las personas de todas las edades y condición social. El objetivo es justificar la necesidad de invertir dinero público en la boyante industria penal y para ello es necesario alargar las condenas, reinstaurar las penas del antiguo régimen como la propuesta de

«prisión incondicional revisable», eufemismo de cadena perpetua.

Uno de los ejemplos más evidentes de la cada vez más intensiva y extensiva aplicación y legitimación de la tortura, es la historia reciente del Estado español. La ficción de la transición política buscó difundir una imagen que trataba de inculcar la idea de su progresiva erradicación. De ser considerada como una práctica general para combatir la disidencia política, a ser vista como una práctica residual y perseguida por los aparatos jurídico-penales del estado. Nada más lejos de la realidad.

Los malos tratos y torturas se siguen aplicando a los mismos sujetos sociales y, además, se han extendido, al igual que la penalización, a otros nuevos. Las técnicas de tortura se han perfeccionado y aún más las estrategias para ocultarlas. Ahí están los datos de la Coordinadora contra la Tortura con las denuncias de quienes las padecen, así como la constatación de que existen cada vez más personas que no las pueden denunciar por estar bajo coacción y sometidas a la amenaza de sus autores (por ejemplo, las personas presas o las extranjeras detenidas no regularizadas).

Artículo de: César Manzanos Bilbao. Doctor en Sociología.

Extraído del diario Gara del día 31 enero 2012.

ACTUALITAT DELS COMPANYS EN LLUITA A PONENT

Luis B. Millán Mejías

Te el correu tallat amb els altres companys dintre de la presó, el que dificulta la comunicació i coordinació entre ells. Està denunciant que li haurien d'haver donat el tercer grau i encara no ho han fet.

Solidaria i conjuntament amb els altres tres companys membres de la campanya i reclosos al CP de Ponent, realitza dejunis els primers de cada més.

Oscar Fernández Navarro

Està sent acosat, maltractat, vexat... especialment per un carceller que es diu Jesús, encarregat de serveis del mòdul 3, conegut en el CP Ponent com el "Remache". Fins i tot té por per la seva integritat física, deixant clar que mai es faria mal a ell mateix. (veure carta més endavant)

També té les comunicacions prohibides, en un moment en el que no té molts ànims i inclús sofreix ansietat.

Juan Karlos Santana Martín

Té pendent un judici, degut a que li van propinar una pallissa i quan ell la va denunciar es va posar una denúncia per part dels carcellers-agressors. La denúncia del Juanka es va arxivar, la dels carcellers anirà a judici.

Té les comunicacions prohibides; demana que li deixin veure als seus amics mitjançant les comunicacions i que el traslladin de presó (té la família a Bilbao), per aquestes reivindicacions es va ficar en vaga de fam, la qual va haver de deixar per problemes de salut.

Els seus ànims no es dobleguen, realitza vaga de fam la segona quinzena de cada més; prepara un escrit explicant el motiu de la vaga i tot el que ha passat en aquests mesos de campanya.

Juan Ruiz Lopez

Va rebre una pallissa i estant preocupat es va voler fer una radiografia, la qual li van negar. Es va menjar una fulla d'afeitar per que li fessin la radiografia, i no li van entregar. (La denúncia està més endavant). Es troba desde fa 3 mesos aïllat al DERT (departament especial de règim tancat).

La seva família es troba a Tarragona, amb la problemàtica emocional que això suposa. Demana que el traslladin, però li neguen. Realitza escrits a diversos organismes (Estrasburgo, etc), li agrada escriure poemes.

Si vols escriure'ls-hi una carta, no ho dubtis, dona'ls-hi forces i suport.

Per a fer-ho, escriu el seu nom i la següent direcció:

Centre Penitenciari Ponent

Carrer Victòria Kent, s/n

25071 Lleida

MANIFEST

Manifest per una lluita contra les tortures i els maltractaments a les presons de l'Estat espanyol

Si torturar es infligir a una persona, amb qualsevol utensili o mètode, un greu dolor físic o psicològic, amb la intenció de castigar-la o obtenir alguna cosa d'ella (informació, una confessió, obediència, submissió...), llavors, la presó i el sistema penal al servei del qual està evidentment l'acció punitiva de l'Estat, es poden definir com a màquines de tortura. Tot i això, per raons que anirem explicant en el desenvolupament d'aquest text, ens referirem en primer lloc a la tortura i als tractes cruels, inhumans o degradants més evidents, és a dir, l'ús de la violència física directa, fets servir rutinàriament pels agents de l'administració de l'Estat per obtenir la finalitat de la mateixa, i tot seguit, als que són conseqüència immediata del seu funcionament normal.

Les primeres en constatar que els maltractaments i les tortures constitueixen un instrument empleat sistemàticament i quotidianament pels carcellers per fer funcionar la màquina penitenciària són les pròpies persones preses. Especialment, algunes que ja s'han significat sovint per la seva actitud rebel en front la institució i per una lluita permanent i desesperada contra ella en defensa de la seva dignitat. Pels servidors de la dominació, la seva actitud insubmissa és raó suficient per deslegitimar les seves denúncies; per nosaltres, succeeix precisament el contrari. En els relats sobre les seves experiències de lluita i sobre la repressió consegüent, constaten també la ineficàcia dels procediments institucionals de prevenció contra la tortura i algunes estimen la necessitat de substituir-los per altres. És clar que no confien en els "Jutges de Vigilància Penitenciària" ni en la resta de tribunals i jutjats, ni en la "Secretaria General d'Institucions Penitenciàries", ni en el "Defensor del Poble" i denuncien inclús la seva complicitat en la creació de les condicions de la seva indefensió en front a la tortura.

Entitats gens sospitoses de radicalisme antisistema com el "Relator especial", el "Subcomitè contra la tortura", o el "Comitè dels Drets

del Nen”, els tres de la ONU, “Human Rights Watch”, “Amnistia Internacional”, el “Tribunal Europeu de Drets Humans” i altres organitzacions més o menys governamentals han denunciat també la existència de la tortura en el territori de l'Estat espanyol i la impunitat creixent amb la que es practica així com certes situacions institucionals que l'afavoreixen, com els règims d'incomunicació de detinguts o de l'aïllament de presos.

Tot i l'adhesió formal de l'Estat espanyol a totes les convencions, protocols i pactes internacionals contra la tortura haguts i per haver, hi ha molts signes de que no existeix una voluntat política d'eradicar aquesta sinistre i repugnant pràctica. Els governants, legisladors, magistrats i administradors espanyols participen fervorosament en el ritual de la impunitat: han instaurat la cadena perpètua de fet; han apuntalat legalment el règim FIES; mantenen i pensen mantenir la detenció incomunicada; defensen als torturadors quan són denunciats, els indulten quan s'arriba a condemnar-los, i fins i tot els han ascendit o condecorat en moltes ocasions.

També ha quedat demostrat el corporativisme de les forces i cossos de seguretat de l'Estat en defensa de la seva arbitriietat repressiva i la indulgència que, igual que els polítics, els prodiguen els tribunals i la major part dels mitjans de comunicació, pel que es fan descaradament còmplices dels seus abusos. Encara que no existeix res semblant a una opinió pública independent, a jutjar per la seva passivitat, es pot pensar fàcilment que la major part de la població accepta sense el menor escrúpol l'adoctrinament dels “creadors d'opinió”.

Per altre part, els mecanismes recentment muntats en compliment dels acords internacionals subscrits per l'Estat espanyol s'amalgamen amb els que ja no funcionaven. Designant com “Mecanisme Nacional de Prevenció” (de la tortura) al “Defensor del poble”, que no ha mencionat la paraula tortura més que una sola vegada des de la seva creació i la ha esborrat inclús de les inicials del seu nou títol europeu, i que en el seu primer informe en compliment d'aquestes noves funcions no menciona tampoc ni un sol cas de la mateixa. O anomenant vocal espanyol del “Comitè per a la prevenció de la tortura” del Consell d'Europa a un jutge de la Audiència Nacional com Baltasar Garzón, acostumat, en la

execució de les seves tasques en aquest tribunal d'excepció, a muntar els seus sensacionals sumaris sobre atestats policials consistents en informacions aconseguides dintre del règim d'incomunicació mil vegades denunciat com a propiciador de la tortura en declaracions dels imputats aconseguides de la mateixa manera, sense preocupar-se el més mínim per les denúncies d'haver sigut torturats imposades les més de les vegades per ells. Això converteix en la pràctica aquestes institucions en nous "rituals d'impunitat", mecanismes d'ocultació i rentat de cara que garanteixen la impunitat efectiva dels torturadors en lloc d'impedir-la.

Existeix una Coordinadora per a la Prevenció i Denúncia de la Tortura, composta de una certa quantitat de grups, amb seu a diferents punts del territori de l'Estat espanyol que, encara que bastant heterogenis, tenen en comú la seva preocupació per el control, visibilització, denúncia i prevenció de la tortura des de la "societat civil". Fa uns anys que, apart de les activitats pròpies de cada grup, venen formant una base de dades sobre la tortura, els continguts de la qual van donant a conèixer per mitjà d'informes anuals, i elaborant i difonent també de forma sostinguda un discurs crític molt coherent sobre el tema. Aquests informes indiquen una quantitat important de denúncies (més de 7000 des de 2001), senyalant així mateix el fet evident de que la tortura està generalitzada en tot el territori de l'Estat espanyol, en tots els llocs de reclusió especialment, i que han estat denunciades reiteradament totes les policies i cossos de carcellers i agents de seguretat de l'Estat. Informen també de l'imponent nombre de morts sota custòdia que es produeixen constantment (853 des de 2001), posant en evidència la destructivitat de les institucions punitives i especialment de la presó. Una gran quantitat de casos de violència institucional, coneguts malgrat les limitacions en implantació territorial i accés a la informació dels col·laboradors de la coordinadora i, sobretot, d'una sèrie de mecanismes o filtres que porten a que en la major part de les ocasions no es denunciïn les agressions sofertes: el fet que les tortures es produeixen en llocs ocults, sense més testimonis que la persona torturada i els seus torturadors que, evidentment, s'encobreixen entre si; el temor fundat a represàlies ja que el denunciament queda a mercè dels

denunciats; les contradenúncies típiques per "atemptat", "resistència", "desobediència" o "lesions en els dits de les mans dels funcionaris", que poden portar fins i tot una nova condemna per al denunciant; la superficialitat i covardia dels exàmens mèdics, mal fets o que arriben tard; la presumpció de veracitat que el sistema judicial atorga a "l'autoritat en l'exercici de les seves funcions"; la falta de "tutela judicial efectiva" i la inoperància de la fiscalia, amb el freqüent arxiu de les denúncies i negligència en les diligències d'investigació; l'obstrucció administrativa a la seva realització; la desqualificació i criminalització dels que intenten donar suport als denunciants ... Tot això fa pensar que aquests casos coneguts només constitueixen la punta de l'iceberg dels que veritablement es produeixen.

És aquesta trista situació la que, en fer de la que ens ocupa una qüestió de supervivència per a les persones preses, ens obliga a posar l'accent en aquests aspectes més evidents de l'ús de la violència com a instrument de dominació per part de l'Estat. Mirant cap a una altra banda, nosaltres també ens convertiríem en còmplices. Encara que no pretenguem discutir amb l'opressió sobre els detalls del seu propi exercici, no podem callar davant d'aquesta situació en la qual les tortures i tractes cruels, inhumans i degradants en el seu aspecte més brutal i descarnat són d'ús quotidià en mans dels agents del Estat en l'exercici de les seves funcions.

Ara bé, la presó és tortura en si mateixa, violència aclaparadora sobre el cos de la persona presa, sobre els seus sentits, els seus ritmes vitals, la seva percepció i els seus sentiments; amenaça tremenda que imposa a la seva ment una por insuperable; factor conspicu d'alteració de conductes, de submissió aparentment voluntària, que imprimeix sobre la personalitat de les seves víctimes un estigma inesborrable. El seu impacte sobre les relacions personals i socials del pres i sobre les persones properes a ell és també enormement destructiu. La presó imposa una relació de dependència del pres amb l'administració carcellera, una "relació de subjecció especial" on l'administració del seu dret a la vida, és a dir, de la seva mort en vida, ha estat transferida a l'Estat i predomina absolutament sobre la seva llibertat. Aquesta "subjecció especial" crea les condicions per a la tortura de la mateixa manera que el

règim d'incomunicació dels detinguts o el d'aïllament dels presos.

Les infrahumanes condicions d'aquest règim d'aïllament; els trasllats arbitraris; el desarrelament social i familiar; les grans condemnes; l'amuntegament; l'abandonament higiènic-sanitari; l'empresonament de malalts mentals i terminals; la indefensió jurídica; la sobreexplotació laboral; els abusos de tot tipus, fins i tot sexuals. Però també les condicions de l'empresonament voluntari, que exigeixen la submissió absoluta a un suposat poder terapèutic de la institució penitenciària; el calvari "voluntàriament assumit" cap a la reinserció en una societat injusta, opressiva i explotadora, reinserció en la misèria ... Totes aquestes pràctiques i algunes altres, habituals i fins institucionalitzades en les presons espanyoles, permeten també aplicar al "tractament" que impera en elles els qualificatius de cruel, inhumà i degradant.

La presó, el sistema penal i totes les institucions que alimenten el poder punitiu de l'Estat no són per a nosaltres més que components d'una maquinària social la finalitat primera de la qual és mantenir els pobres submisos i en situació de deixar-se explotar, de manera que en tots i cadascun dels seus aspectes ens semblen equiparables a la tortura. A més, la seva amenaça tendeix a estendre, a regular cada vegada més aspectes de l'existència humana, tipificant i castigant amb duresa creixent més i més conductes. Un sistema social que recorre, des de sempre i cada dia més, a la tortura, fa pensar que aquesta li és consubstancial. Es pot separar la tortura de la dominació d'uns éssers humans sobre altres? No es pot concebre aquest sistema sense tortura. Per acabar amb la tortura s'ha d'acabar amb el sistema. No creiem en una "societat civil" independent del Capital i de l'Estat capaç d'imposar el respecte a uns valors humans dels que per definició són enemics.

Així doncs, no es tracta de discutir amb la dominació sobre les característiques del règim que utilitza per imposar, es tracta de defensar-nos i de defensar la nostra gent. En la situació actual d'atomització social, amb la idiotització conseqüent, que fa que els oprimits ni tan sols siguin capaços d'assenyalar i anomenar el que els oprimeix, el primer pas seria la unió, el diàleg, la coordinació d'esforços, l'intent de crear les condicions per a la consciència i per

a l'acció comunes, de sortir de la impotència i de la misèria en què ens trobem. L'Estat no ha reconegut mai cap dret si no s'ha vist obligat a fer-ho. No es tracta de ser ciutadans sinó de continuar sent humans. Si encara no hem pogut recuperar el poder que va perdé la classe obrera d'abans en deixar-se integrar política, social i culturalment en el capital i en l'Estat, és a dir, en la societat-presó, conreem almenys la força que donen el suport mutu, la consciència lúcida, la crítica intransigent, el diàleg igualitari, la dignitat humana compartida i sostinguda dia a dia en la lluita contra la injustícia i l'opressió.

La iniciativa d'aquesta campanya neix dins de les presons: una seixantena presos, recolzats des del carrer per algunes persones i grups solidaris han iniciat dejunis mensuals acompanyats de denúncies a qui correspongui. Les represàlies (regressions de grau, aïllament, trasllats, intervenció de comunicacions, violació i censura de correspondència, segrest de publicacions, intimidació, coaccions...) van començar fins i tot abans que els dejunis, quan s'estava discutint col·lectivament la proposta inicial. Tot i això, el propòsit dels participants és persistir en la seva denúncia pública el major temps possible. Tot depèn de l'extensió de la lluita dins i fora i de l'atenció que se li presti des del carrer, sense la qual tot es dirimiria sense sortir d'aquesta "relació de subjecció especial" entre torturador i torturat.

Però no es tracta només de les presons de la "Secretaria General d'Institucions Penitenciàries", les mateixes tortures i tractes cruels, inhumans i degradants es donen a les presons per a nens, fins i tot en els centres de "protecció", en les d'immigrants, en els psiquiàtrics, a les comissaries, als carrers... la violència, la impotència i el cinisme de les "forces de l'ordre" són moneda corrent. No es tracta d'assistir compassivament als presos, sinó de defensar units la dignitat de tots. Tampoc es tracta d'apuntalar els mecanismes institucionals de prevenció de la tortura, es tracta de fixar l'atenció tant sobre ells i les seves veritables funcions com sobre la situació real d'impunitat dels torturadors i indefensió dels torturats, amb la intenció de fer-los impossibles. És una actitud defensiva, no estem ara per ara en situació d'obligar a la dominació a fer una cosa o una altra, però almenys podem conèixer la seva veritable naturalesa, denunciar als quatre vents i resistir enfront

d'ella en defensa de la nostra dignitat. I tot arribarà.

Per això, ens proposem aconseguir que es parli de l'assumpte per mitjà de mobilitzacions i estratègies comunicatives obrint un debat i una investigació col·lectives amb procediments veritablement crítics i el propòsit de conèixer i donar a conèixer el que passa realment, com i per què, coneixement que és indispensable per intervenir efectivament. Plantejar objectius que es puguin assolir dotant de les eines útils i necessàries, iniciant un procés pràctic basat en la relació directa i igual entre els implicats, en la reflexió permanent i viva sobre mitjans i fins, i en un plantejament d'autodefensa solidària dels oprimits contra el que ens oprimeix. Coordinar esforços en aquesta perspectiva a través de la comunicació directa i d'acords explícits.

Això és, per tant, una crida a la unió i a la coordinació de tots els esforços encaminats en l'eradicació de la tortura. **NO PODEM CONSENTIR-LA!**



CARTA D'OSCAR FERNÁNDEZ NAVARRO DE 21-01-2012 (PONENT)

Bueno pues debo y tengo que ponerte en conocimiento de que ayer día 20 VIERNES el jefe de módulo 6, en el cual me encuentro ubicado a razón de la denuncia la cual le interpusimos, ha cojido represalias en mi contra y esto cada vez va a peor, pero como ya te dije aunque me vaya la vida en ello voy hasta el final. Te cuento, ayer a las 5 cuando la apertura de celdas, bajamos al Patio normal, pero al cabo de 45 minutos, se me es llamado por el interfono del Patio que tanto yo como mi compañero Iglesias Herandi?, Miguel fuimos a la oficina donde se nos recrimina, buscándome la boca en todo momento estuvo cacheando en 1r lugar la celda, sin que yo ni mi compañero estuviésemos presente, cosa que no pueden y cuando se lo digo me contesta: "que mejor que me calle, que como le tocase los cojones me pondría un Parte". Cuestión, que el motivo de este hombre de tanto interés y tanto cacheo es para buscarme la boca y chaparme cosa que tambien me amenazo de que lo iba hacer.

Yo, no sé cuanto va a durar mi paciencia nos tiene bastante hartos con sus amenazas tanto a mi expresamente como a casi todo el módulo. A éste señor le deberían hacer un test psicológico, puesto que no está en sus cabales, ya que hace y deshace a su antojo, buscandome en cada instante la boca y amenazándome constantemente. Este señor no debería ejercer dicho trabajo, puesto que no viene a hacer su trabajo sinó que viene a Provocar y a Chapar a los presos, este señor busca un escape a sus problemas psicológicos.

Quiero que lo escribas a máquina y le des curso a esta carta, la cual firman todas las personas que estan tan hartas como yo. Es un perseguidor, buscandome la boca día tras día, me está haciendo la vida imposible y quiero que ésto acabe, cueste lo que cueste, la verdad que ya se está pasando mucho en todos los sentidos. ES ANTI PRESO y vuelvo a repetir que le hagan un test psicológico puesto que tanta maldad es ALUCINANTE que haya una clase de individuo puesto que no se le puede llamar persona a dicho Individuo.

Aquí están las firmas de Todos los cuales estaban delante el

viernes día 20, o sea ayer. Estos son los Compañeros los cuales estaban presente cuando dicho individuo estaba buscandome la boca y amenazandome constantemente, haciendo de las suyas amenazandome tanto a mi como a todos los compañeros a raíz de mi denuncia, llamado "Jesús" Alias "El Remache".

TENGO MIEDO A QUE CHAPEN Y ME HAGAN DAÑO O ME QUITEN DEL MEDIO. QUIERO que sepáis que yo no tengo ninguna INTENCIÓN DE HACERME DAÑO.



EXTRACTES DE DENÚNCIES DE JUAN RUIZ LOPEZ DE 18 Y 31-12-2011 (PONENT)

...El día 15-12-2011 me llaman a la oficina del M.6 mientras yo me encontraba haciendo deporte como lo hago cada día, me presenté en la oficina donde D. Jesús, D. David, D. Luis, D. Jordi y demás funcionarios me dijeron que era un guarro, sucio por el tema de la celda y después no sé su Señoría, se reían y me decían vamos a la celda y lo verás.

Me encuentro con la ropa por los suelos, mis cosas de higiene, me realizan un cacheo y me quitan los 25 euros que cobré ese mismo día. Una vez desnudo siguen insultándome más y cada vez más... siendo humillado. Me dicen que me vista, me puse la ropa y me dijeron para el DERT y le dije el motivo, sin respuesta alguna se tiraron golpeándome, patadas, puñetazos y esposado y con graves secuelas psíquicas y alguna que otra física. La ceja izquierda me arrancaron el pendiente, el labio derecho había sangre e inflamado, golpe en las piernas, exactamente tibia y rodillas. Ya que pido informes médicos y no me los dan.

...No he recurrido el 1r grado porque estoy viendo que no me llega el correo tanto del módulo como el de mi familia en general. Y le hago saber que me hicieron una placa en abdomen y tórax de la cual no se aprecia nada según D. Manuel, Doctor del DERT. Porque yo me tragué una cuchilla, para que me hiciesen alguna placa por las lesiones que sufrí el día 15-12-2011 sobre las 12:30 más o menos. La cual D. Joel, el de rayos x, apreció que no se veía muy bien lo que tenía, según palabras del mismo. Ya que me preguntó ¿Te has dado un golpe? ¡No! Es de hace días le respondí.

...Le ruego que de curso a todo lo que me está sucediendo y quiero denunciar a D. Jesús jefe de modulo 6, D.David, D.Luis, D.Jordi M.3.He de decirte que algún funcionario quiere que entre en su juego, pero como algún funcionario se pase más de la cuenta y me golpeen entre todos y quede en mal estado. Deseo que pronto venga a verme, porque tengo miedo a que me suceda algo que no desearía, ya que soy padre de 2 hijos y quiero vivir. Y darles el cariño incondicional a mis padres, hermanos e hijos.

POESIES DE JUAN RUIZ LOPEZ DE 15-1-2012 (PONENT)

NO SOMOS LACRA NI ESCORIA

A todas las personas del Mundo ENTERO, somos presos, no lacra ni escoria y os soy SINCERO. Sabemos que alguna vez nos hemos EQUIVOCADO por coger el camino INADECUADO, pero creo que ya estamos pagando por nuestro PASADO, no puedo estar con mis dos lindos hijos, Madre, Padre, hermanos, los cuales nunca me han RECHAZADO y siempre han estado a mi LADO.

Dicen que el peor DOLOR es el del oído, no es cierto por lo menos para mí, la familia en general es mi TERROR, el gran DOLOR que yo su hijo, hermano y Padre no les demuestre mi AMOR y VALOR.

Madre dicen que solo hay una, y Padre para mi también, soy Padre desde hace 9 años casi por mi hija Thalía a la que quiero y añoro más cada DIA, igual que quiero a mi otro hijo Agustín que pronto hará los 7 años y desde hace años no puedo darles el CARIÑO que se merecen desde NIÑOS. Yo en prisión he MADURADO pero no por esta gentuza, sino porque aunque siempre me han querido HUNDIR por todo lo que he PASADO quiero hacer a mis hijos SONREIR.

Cuando sean mayores les explicaré todo lo que he PASADO, para que no tengan la misma mala suerte que yo y cojan el camino EQUIVOCADO.

Perdí a la Mujer que más AMABA en una relación de 9 años, la cual me abandonó y se fue con otro y lo pasé fatal, pillé una profunda DEPRESIÓN que me llegó a la DROGADICCIÓN y a dejarme de cuidarme pero fueron 4 años que los pasé con psicotrópicos y con METADONA, pero tenía que cambiar por mi primero, mis hijos y ser otra PERSONA.



BASTA YA DE MALTRATAR

A todos mis compañeros que sufrimos, abusos y maltratos psicológicamente y físicamente con esposas, manos, pies o aparatos. Yo voy a Luchar porque esto debe de ACABAR, solo dentro de PRISIÓN pagan los platos rotos con nosotros y sin RAZÓN.

Estos chacurros no tienen CORAZÓN y abusan con todo que saben que más nos duele, utilizan con humillación y en otros casos la VIOLENCIA pero os diré que no saben CONVERSAR. Solo a golpes sin LICENCIA para GOLPEAR. Nosotros y vosotros los de la calle y los que estamos en prisión, abrir los ojos y actuar como os dicte el corazón.

No niego haber cometido más de un ERROR pero jamás he hecho daño, ni he robado causando algún DOLOR.

Era joven y buscaba DIVERSIÓN, pero poco a poco me metí en el mundo de la DROGADICCIÓN, cambié la luz por la oscuridad y aquí me encuentro sin mi ansiosa LIBERTAD.

Todos somos humanos y cometemos errores, pero hacemos lo que podemos para CAMBIAR, pero no ha base de palos, porque así nos van a trastornar.

Porque aunque seamos presos tenemos sentimientos y yo no miento, hay tanta FALSEDAD y mucha más CRUELDAD en estas prisiones de Catalunya y España que cuando estás en la cima de la montaña, siempre en la mayoría de los casos te pegan un empujón para que vuelvas a EMPEZAR desde cero porque no desean vernos CAMBIAR.

Pero no perdáis la fe y la esperanza y poner mucha fuerza de voluntad, porque ante todo tenemos DIGNIDAD.